

נא להכיר: בן 83 – ועדיין עושה מילואים

דייויד טפרסון, אלוף משנה במילואים, הוא חייל נצחי. הוא נלחם בכל מלחמות ישראל, כולל כולן. הנה בן אדם שלא תרצו לפגוש בשדה הקרב

אייל לוי

20/9/2009

לינק: <http://www.nrg.co.il/online/1/ART1/944/001.html>

"עזוב שלום, מאיפה הבאת את זה?", אלוף משנה במילואים דייויד טפרסון התחלחל מהרעיון. "אנשים סתם מדברים. אנחנו אינטליגנטים, אבל לך תדבר עם ערבי. הוא יהרוג את האח שלו. ראית פעם ערבי שאומר את המילה 'ישראל'? בערב הסעודית אתה הולך לכלא, אז עם מי תעשה שלום."

דייויד טפרסון צילום: יוסי אלוני

בגיל 83, טפרסון, איש המילואים המבוגר בצה"ל, מסרב לעזוב את המדים. כדי שלא יחמיץ את המלחמה הבאה. יש לו אות מכל מערכות ישראל ומכתבי הערכה מקצינים בכירים. אם תיקחו את הביוגרפיה הקצרה, תגלו לבד שהוא נולד לקרב.

כשטפרסון נפרד ב-15 במאי 1948, יום הקמת המדינה, מספינת המעפילים טטי, ספיטפיירים ירדו על תל אביב. במקום להתווכח על סל הקליטה, הברבור הצעיר, מדרום אפריקה, הלך לקבל מספר צבאי שאותו הוא ממלמל תוך כדי שינה - 24374. יומיים אחרי כן הוא כבר נלחם עם גדוד 34 של חטיבת אלכסנדרוני נגד העיראקים.

"חשבו שאני חייל ותיק, אבל גדלתי מגיל 12 עם רובה", הוא מגלה פרקים ראשונים מחייו. "גדלתי בגאריס, כפר קטן לא רחוק מהגבול עם נמיביה. לא גמרתי בית ספר. יש לי דיסלקציה ועד היום אם אני כותב מכתב, אתה לא יכול לקרוא. אבל מה? חייל בנשמה. צייד. הורג צבי, מוציא לו את הקישקע, מכין בקופסת פח את הכבד לארוחת בוקר ואחרי זה באותה קופסה את הקפה. בדרך הביתה היינו שוברים לצבי את הרגליים וסוחבים על הגב. תזכור, בן 12."

לקחתי שבויים בכל המלחמות

טפרסון הוא ענק, 196 סנטימטרים שהעניקו לו את הכינוי "מגדל". למרות גילו המבוגר הוא עדיין מקפץ במרץ, וכשמדברים איתו על קרבות ישנים, הזיכרון עובד מצוין. "יום אחד פוגש אותי רפול ושואל 'מאיפה אנחנו מכירים?'. אמרתי לו 'הלילה שלא היו לבנות חבלה'", הוא מספר ומיד מוסיף. "ב-48' עשינו מארבים למצרים בחולות שבין חאן יונס לרפיח. דפקנו שיירות, ובאותו ערב לא היה חומר נפץ."

מה עשינו? פתחנו באש. 12 ג'יפים בשורה, המקלע הקדמי היה רציני. כל כדור רביעי, נותב. מאוד מרשים. ישבתי באמצע. איך שאנחנו מתקדמים - פה חמור מת, שם גוף מת. היה ירח מלא."

מישהו נשאר בחיים?

"לקחתי שבויים בכל המלחמות. ב-1948 הייתה בעיה, השבויים לא רצו ללכת איתי. ביקשו שיבוא עוד מלווה. הייתי אז עם זקן ארוך, רובה על הכתף וברן ביד. הם אמרו: 'לא קמים מהרצפה, כי מאחורי הפינה הוא יהרוג אותנו'. אבל זה לא נכון, נתתי כבוד. אפילו לקחתי שבוי עם כדור בתחת לבית החולים. שמתי אותו על הטמבון בבלוזה."

את טפרסון ניסו בהתחלה כנהג טנק, אבל בגלל גובהו נוצרו בעיות טכניות של כניסה ויציאה. אז הפכו אותו ללוחם מסתער ואת גורלו הוא קשר עם אגרוף ורומח, חטיבת השריון הראשונה בצה"ל. כשניסיתי להתווכח ששריון קצת פחות יוקרתי מחיל רגלים, הוא מיד התקומם. "מי שאומר לא היה

במלחמה. למה הכי הרבה נפגעים היו טנקיסטים? כי שריון עושה התקפה וממשיך. חי"ר עושה אחת וצריך לנוח. אתה לא רץ, אתה נוסע. המוח עובד, אבל לא הרגליים."

דייוויד רצה להמשיך לקצונה, אבל אשתו שושנה טרפדה את הקריירה הצבאית. לא עזר לה. ב-54' הוא עבר קורס קציני מילואים. לפני 12 שנה קיבל את דרגות האלוף משנה מהרמטכ"ל. "אפשר להילחם עד גיל מאה", הוא דוחה טענות לגילו מבוגר. "אין לי בעיה לשבת היום על מקלע ולירות. אוגדה של מילואימניקים שווה שתיים של צעירים בגלל הניסיון."

הקרבות שלי נלמדים עד היום

במבצע קדש טפרסון הקצין כבר הוביל את אנשיו לקרבות הקשים. "הלך לי חייל מההפגזות. באנו מאחור, דרך החולות, ושם עפו פגזים של 120 מילימטר. צעקתי "שכב, שכב" ואחד הרי תמיד מוכרח לקום. בום, רסיס בראש. אבל ביקשתי לשכב."

תן איזה אנקדוטה מששת הימים.

"חניון הלילה המפורסם, מכיר? צה"ל לומד את זה עד היום. אחרי ביר גפגפא עצרנו. הטנקים עשו מעגל והרכב הקל חנה באמצע. תותחים לא עבדו, הורידו מקלעים, חושך-חושך, והמצרים באו עם אמצעים לראיית לילה. נפלו 25 חבר'ה. דפקו אותנו, אבל אז בא שמאי קפלן, מחטיבה 7, עם השוט שלו והם היו על הכביש מסודרים בטור. בום, בום, בום. תותח 105 מילימטר. למצרים היה 75 מילימטר, שזה בקושי מגרד את הצבע."

טפרסון במרכז. מימין: מוטה גור צילום: יוסי אלוני

טפרסון הפסיק שנייה את הסיפור בגלל הצחוק. ניסיתי להסביר לו שרבים רואים במדינתנו הקטנה ארץ אוכלת יושביה, אבל הוא מיהר לדחות.

"אף פעם לא חשבתי ככה. קח את אפריקה, יש שם מלחמות, זה לא כתוב בעיתון. שיעים וסונים, זה לא חדשות. מה אנשים קוראים? את הכותרות ואת המיקי מאוס ומתחילים במיקי מאוס. עיתון באוקלהומה כותב רק על אוקלהומה."

טפרסון גר בכפר שמריהו, באחזקה שמתרעת על שלושה דונם וחצי. עשה את הונו כקבלן, בנה מאות וילות ויקרתיות. על הדשא, מול הבית הענק, יש תורן ועליו מתנוסס בגאווה דגל ישראל. "לאומן יהודי", הוא מעיד על עצמו. "גם באפריקה החזקתי דגל, כי זה הסמל. כמו שבאמריקה אומרים 'אני אוהב את ארצי'. יש כאלה שמדברים בגדול, ומחר כשייפול פגז, הם הראשונים על המטוס בדרך לחו"ל, ויש כאלה שהפוך. אווירון מלא כדי להילחם. קיבלתי חבר'ה, אחד מצרפת, נהג שרמנים, לא היה כאן עשר שנים, איפה החטיבה? תן לי מדים. מסכן, נהרג."

לדייוויד שושנה שלושה ילדים. גדי ואסף, שניהם ממשיכי דרכו בעסקים, ועידית שחקנית תיאטרון בהבימה. לבנים הוא קנה רובה אוויר לבר מצווה ויותר מאוחר לימד אותם להשתמש בכוונת טלסקופית. גם את בתו הוא הכין למסלול פיקודי. "אני הולך עד היום למטווח עם הבנים", הוא מספר. "שניהם הסתובבו עם אקדח במלחמה, כי אקדח זה קשור לגוף. יש גיבוי. אתה מגן על עצמך ולא רק מרים ידיים."

כל אזרח חייב לעשות משהו

בספרו, "המתנדב", טפרסון מספר בגאווה איך פגש את גדי ואסף, בחזית הדרומית, במלחמת יום כיפור, אבל לא שוכח לציין את דאגתה האמיתית של אשתו שושנה לשני בניה שבקרב. "אמרתי הם ישמרו על עצמם. הם גדלו בבית צבאי. ידעו להפעיל נשק."

לא חששת לגורלם?

"אני לא מפחד. היית בקרבות? אתה כל כך עסוק. תחת אש אני עובד הכי טוב. אני עד עכשיו לא מבין את המשפט 'הוא סובל מהלם קרב'. זה ג'ובניקים. פעם תפס אותי אחד בששת הימים ואמר 'זו מלחמה? באימון יש יותר רעש'. מהדמיון נכנס הפחד. היה לנו טבח ששמע את הזקנים מספרים 'אתה יודע מה זה לחתוך אוזניים, ביצים?'. בבוקר הוא השתגע. הלם קרב התחיל בגלל שהמדינה משלמת להם כסף."

נו, בחייך.

"לדעתי כל בן אדם, ערבי, יהודי, חייב לעשות משהו. למה אני עושה 30 יום בשנה והשמגג מסתובב פה, הולך לשיבה ולא משלם מסים? שיעבוד בבית חולים."

יש פציפיסטים .

"שיעבדו בעזרה סוציאלית, בחינם. זו המדינה היחידה שבה כל אישה וגבר היו בצבא. אין כאן הדמיון של אמריקה שרוצים לעשות מישהו גיבור, אומרים 'היה במארינס'. זה כמו חי"ר רגיל אצלנו. פה אין בולשיט. אין מדינה בעולם עם כל כך הרבה ותיקים כמו אצלנו. האמריקאים חיילי שוקולד. הבריטים לא, הם פייטרים לא נורמליים."

קיבלתי רסיסים, גם בתחת וגם ביד

לדייוד היה אוסף גדול של כלי נשק, אבל את רובו העביר לבנו גדי, אספן עם רישיון. בבית משפחת טפרסון, בדרך למרתף המשמש כמוזיאון מח"ל (מתנדי חוץ לארץ), יש מבחר גדול של סכינים, חניתות, שבריות. אמנם בכניסה לאחזזה יש שלט 'היזהרו, כלבים', אבל לפורץ האמיץ הייתי אומר שהדאגה האחרונה צריכה להיות נשיכה .

הרגת פעם מישהו ?

"ראיתי חבר'ה צעירים שהרגו ערבי בקרב ואחרי זה הקיאו. פעם ראשונה. אני עשיתי סוויץ', מתי? כשלמדתי לצוד, ואני אוהב חיות. אתה הולך לצוד צבי, אתה צריך לחתוך את הצוואר עם סכין. למדתי לסגור את הסוויץ' לעצמי."

אז הרגת .

"דפקת עם מקלע מלמעלה, אתה רואה את הגוויות למטה, אתה לא שואל מי קיבל את הכדור שלך. בשלום הגליל הייתי מביא את השיירות עד ביירות. היה עשב בצדי הכביש ונתתי עם מקלע לכל הצדדים. אף אחד לא זז בלי ליווי של הג'יפים שלי. יריתי המון. למדתי את זה ב-48. אם אתה לא בטוח, תדפוק, אולי יש בדואים שעושים מארב. נקה את השטח ."

אותך ניסו פעם להוריד ?

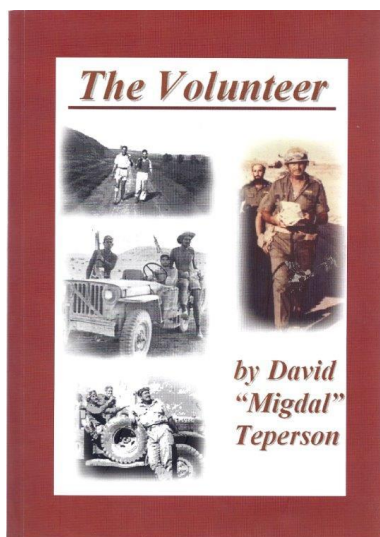
" קיבלתי רסיסים, גם בתחת וגם ביד. אחרי המלחמה הייתי מוציא אותם. הרי כשפגז מתפוצץ עפות חתיכות ברזל נורא חמות, אבל הן לא באות עם חידקים. זה סטרילי. כדור עושה חור שיכול לגרום זיהום ."

בית חולים ?

" אף פעם. החתיכות הקטנות יצאו לבד, אבל היתה אחת ברגל", הוא הצביע על סביבות הברך. "נעלמה". את טפרסון הכרתי בשירות הצבאי לפני 22 שנים. זה היה יום חם, שיפצנו את האנדרטה של נופלי חטיבת אגרוף ורומח. היו איתי שני עובדי רס"ר, אחד איים להתאבד אם עד השעה ארבע לא יהיה בבית, והשני התלונן שהוא לא מסוגל לזוז בגלל חאפלה שהייתה בלילה הקודם .

ואז עצרה לפנינו מכונית אמריקאית, מתוכה יצא ענק שנבח "הופ, הופ, לעבודה". שעתיים - והמקום היה מבריק. עברו השנים ודייוד עדיין עובד בשיא המרץ. יש לו קיטבג מוכן בקומה שלמעלה. מדים מגוונים, מקופלים. במלחמת לבנון השנייה הוא חילק צ'ופרים לחיילים בחזית, במבצע עופרת יצוקה הוא הסתובב עם אפוד וקסדה סביב עוטף עזה .

מגיע ראשון לכל ישיבות המטה. "אני אשתחרר כשאמות", הוא קובע. "אני אוהב את הצבא, את האקשן. חייב להוציא את עודף המרץ, הרי גבר בנוי למלחמות. אני אפילו אוהב לראות תרגילים, אש. תאמין לי, אתה לא חושב שתקבל את הכדור הבא. אדרנלין ."

הערת מערכת אתר הפלי"ם וההעפלה: "מגדל" פרסם (בהוצאה פרטית) ספר על קורותיו כאיש מח"ל; משמאל תמונת שער הספר.